

Velikonoční neděle 2008 – Skutky 10, 34-44 (Čtení Lukáš 24:1-48)

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde byl vzkříšen.“ Tato slova slyšely ženy, které přišly pomazat Ježíšovo mrtvé tělo. Když s tím přišly za učedníky, těm „ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim“ To je podle Lukáše reakce na zvěst o zmrtvýchvstání. Teprve když se vzkříšený Pán setkává se svými učedníky na cestě do Emmauz a vykládá jim Písmo, začínají ti dva něco tušit. Ale teprve když jim láme chléb u stolu, otevrou se jim oči a poznají ho. A evangelium pokračuje vyprávěním o tom, že tentýž den ti ostatní učedníci jsou zděšeni, když se náhle objeví mezi nimi. Mají strach, že to je duch, pak sice mají radost, ale stejně tomu nemohou věřit. Až potom co je požádá o něco k snědku a oni mu podají kus pečené ryby, už si jsou jisti. Něco tak smyslného a v dnešní době i banálního jako jídlo, které v učedníci přijímají z jeho rukou, stejně tak jídlo, které si naopak bere od nich, je dosvědčením, že je živ.

Ježíš je živ. Ten, který je cesta, pravda i život, nezůstal v hrobě ani v Božím zapomnění, ale žije. To je jeden ze způsobů, jak sdělit význam události Vzkříšení. Je to však víc záležitost zkušenosti s Ježíšovým životem, s jeho cestou i jeho pravdivostí, daleko víc než jen nějaký popis toho, co se stalo s Ježíšem po jeho smrti. Tady veškeré mudrování tzv. praská ve švech. Jsme odkázáni na svědectví konkrétních osob, na jejich zkušenost s Kristem, která nás samé zve k podobné a v něčem i jiné naší vlastní zkušenosti.

Z knihy Skutků apoštolských jsme slyšeli slova Šimona Petra. Je to vlastně kázání pro římského důstojníka Kornelia a jeho přátele. Kornelius není Žid, ale pohan a Petr by do jeho domu nikdy nevstoupil, kdyby mu to nebylo výslovně přikázáno. Petr totiž docela dlouhou dobu zápasil se sobě zažitými představami a předpisy o tom, koho Bůh přijímá a kdo je mu naopak vzdálen. On byl přece jeden z lidu Hospodinova, od mládí byl vychován v tom, že Bůh dává izraelským synům přednost před všemi ostatními národy, on byl vyučen v pravověří a v mojžíšovské tradici. Nyní však musí kapitulovat v tomto svém sebevědomí. Zkušenost s Ježíšem Kristem, ta mu nyní vzala všechny zbraně zákona, kterými se dalo mířit proti ostatním pohanům. Bůh učinil na Kristu průlom k životu, jenž otevírá cestu víry pro všechny bez rozdílu. Tváří v tvář zemřelému Kristu a Božímu přiznání se k němu, nemůže již nikomu odepírat cestu k Boží milosti. Proto pokorně vyznává: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé.“ Bůh přestal dělat rozdíly mezi lidmi, Ježíš Kristus je Pánem všech.

Petr nyní vyřizuje tu největší zvěst, které sám nevěřil, když přišly v to nedělní ráno k učedníkům ženy od prázdného hrobu, zvěst o živém Ježíši. Tady je jeho kázání: „Bůh jej třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se - nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které on k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání.“ Petr nepopisuje, jak se samo vzkříšení událo. U toho on sám nebyl, i on tu zprávu má z druhé ruky. Ale skutečnost a význam vzkříšení již zakusil sám. Je mu dáno poznat, jak klíčovou roli Ježíš najednou nabbývá v jeho životě i v životě učedníků a učednic i všech těch, kteří se nyní dávají na jeho cestu, naslouchají vyprávění o jeho činech, odpovídají na jeho zvěst odpuštění a blízkosti milujícího Boha Otce. I on najednou ví, že Bůh je Bohem, který křísí mrtvé - Ježíše, ale v něm i všechno, co je jeho v nás, jeho cestu, pravdu i život.

I my můžeme najednou hledět na všechny všelijak méně závažné skutečnosti v našich životech z hlediska Kristova vzkříšení. Nemusíme propadat beznadějným hodnocením toho, co prožíváme, v jakých poměrech žijeme i toho co je za námi. Věřit Bohu jako Bohu, který křísí k životu, znamená věřit mu tak i ve všech těch zdánlivě nejbanálnějších oblastech našich životů. Na společenské rovině i v té privátní až nejintimnější. Kdo skutečně spoléhá na takového Boha,

tj. Boha, jenž křísí, tomu se mohou otevřít oči a vidí známky jeho působení kolem sebe. A zjišťuje, že jich není málo. Jsou i v našich dějinách. Jak píše Petr Pokorný ve své nové knize: Kdo by si třeba pomyslel na počátku II. světové války, kdy Evropa byla obsazena nacisty a jediná Anglie bojovala proti Hitlerovi, že jednou přijde den D a pohřbená svoboda opět vzklíčí? Podobně nemyslitelný se mohl v 70. letech v době normalizace zdát pád diktatury, která se odvolávala na socialistické ideály. Kdo by si myslel, že Francie a Německo, odvěcí dějinní rivalové, budou jednou opravdovými spojenci a přáteli? Kdo by si myslel na počátku 20. století, že evropské státy soupeřící a válčící mezi sebou, hnané národním sobectvím, vytvoří jednu spolupracující Evropskou unii (To, že není EU ideálním seskupením, této mírotvorné jednotě nemůže vzít váhu.) A mohli bychom pokračovat, v minulosti, v současnosti, řadou věcí, které v určitém čase neměly rozhodně budoucnost a byly víc než nemyslitelné, a nakonec se jednou staly skutečností. Smrt, beznaděj, nulová budoucnost se stala životem, perspektivou a otevřenou cestou.

Možná ještě zásadnější dopady má tato víra v Boha, který křísí k životu (to co se jevílo beznadějně), v našich životech, ve vztazích a v osobních věcech. Věřit ve vzkříšení, znamená i konkrétní popření krachu našich vztahů. Tam, kde si myslíme, že už nic nezabere, kde je to mezi námi pohřbeno, rány a bariéry jsou nepřekonatelné, tam se víra ve Vzkříšení potká s obnovou. Třeba uvidí na druhém něco, co doteďka neviděl a byl by přísahal, že nic takového na něm není. Ale najednou ho to k druhému přitáhne. - To je Vzkříšení. Víra v Boha, který obnovuje zcela nečekaně. Jistě to platí všude. Třeba i v manželství. Po letech člověk může být pevně přesvědčen, že už ho ten druhý nemůže nijak nadějně překvapit, či naopak, kde bych vzal něco mající novou vůni a nový lesk, abych znova oživil naši lásku? Už to nikdo nečeká. Víra ve vzkříšení však znamená totální popření nudy a šedi partnerství. Ono to najednou zase přišlo! Je to k životu. Ani nevím jak se to stalo. - Boží zásah vzkříšení. A platí to jistě dokonce i ve věcech intimních (v sexu), o nichž se radši moc nebavíme, protože jsou to citlivá témata. Vzkříšení znamená totální popření nudy i v těch citlivých a nejosobnějších oblastech našich vztahů. Je to najednou po letech nové! Nemusím hledat mladší, jinou, zajímavější. Nečekaně je to opět bezvadné. Zase nám to spolu jde. Jak se to stalo? - Vzkříšení! - -

Petrovo svědectví o Vzkříšení (tu v našem přečteném oddíle) spočívá v té smyslné a banální zkušenosti jídla. Jídlo s živým Ježíšem je pro Petra osobním ujištěním toho velkého divu. Byl mrtev a zase spolu jíme, tak jako dřív, přesto nově, jinak. Zážitek společného jídla a pití, společného stolu, který mu otevře mysl a paměť a ukáže k budoucnosti s Kristem. Každá Večeře Páně, při níž slyšíme Kristova slova a kterou nám vysluhuje On sám, dává totéž ujištění: jíme a pijeme nejen spolu, ale v přítomnosti Vzkříšeného, tedy s ním.

„*Bůh nikomu nestrání*“ - tato slova Petrova platí. Pán nestrání ani těm tzv. tradičním, ani nově příchozím, ani mužům, ani ženám, ani starým ani mladým, ani pravičákům, ani levičákům. Všichni, stejně jako každý z nás, jsou lidé všem bídám poddaní, a stejně pro ně jako pro nás platí to, co Petr řekl o Kristu: „*pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.*“

Bůh vzkřísil Ježíše k životu, aby mohl být Pánem všech. Každý je vyvolen zakusit Boží intervenci vzkříšení – především u sebe a s druhými, ale i ve věcech, jež nás obklopují a přesahují. Tuto zvěst si smíme dnes opakovat a potvrzovat chlebem a vínem Kristova stolu.

Amen